

føre som den eneste Begrundelse det, der anføres af Mindretallet og Ministeren, nemlig at man mener, at Arbejdet vil blive forøget i betydelig Grad ved Landsretterne, og saa ved man ikke nogen anden Vej at gaa end den i Underændringsforslaget foreslaaede. Jeg skal ikke gentage, hvad jeg sagde før, men vil sammenfatte det i de faa Ord: det er bedst at se Manden, før man tager Hatten af. Lad os først undersøge, i hvilken Grad Arbejdet bliver forøget, og lad os saa undersøge, hvilke Veje man kan gaa for at tilvejebringe en Aflastning, men lad os dog ikke begrunde en saa betydelig Udvidelse af Underretternes Kompetence alene ved at henvise til det, jeg har nævnt!

Vagn Bro: Maa jeg blot i Anledning af den sidste Udtalelse og de Betragtninger, som ogsaa er fremsat af det ærede Medlem Fru Mathilde Hauschultz, sige, at det er uomtvisteligt, at Landsretterne i Øjeblikket er meget stærkt belastet. Vi tager da kun Konsekvenserne af det Standpunkt, som det ærede Medlem og vi er enige om, nemlig at nedlægge Søndre Landsret og samtidig give Dommerne yderligere Rejsebeføjelse, naar vi i saa vid Grad, som det kan lykkes os — og derved fremkommer de forskellige Forslag, som det ærede Medlem kaldte Auktionsbud —, søger at aflaste Landsretterne.

Maa jeg blot til det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen sige, at naar han udtalte, at det hele kun gik ud paa, at Statskassen skulde spare nogle Penge — hvorom jeg forøvrigt vil antage, at ikke ringe Dele af Befolkningen vil sige: ja, det var i og for sig ikke det daarligste, der kunde ske —, saa ved det ærede Medlem dog ved Siden deraf, at den Ordning, som vi vil faa, vil være fuldt ud tilfredsstillende, netop ogsaa for Befolkningen, og det var Befolkningens Interesser, som det ærede Medlem omtalte. Ordningen betyder, at nu kommer Landsdommerne i højere Grad end tidligere ud i Befolkningens Midte.

Det ærede Medlem Hr. C. C. Heilesen vendte sig imod den Bemærkning af mig, at tidligere behandledes alle de civile Sager uden Hensyn til deres Værdi for Underretten. Jeg maa absolut fastholde, at dette er rigtigt. Alle civile Sager blev, førend den nye Retsplejelov kom, behandlet for Underdommeren; derom kan der overhovedet ikke herske Diskussion.

Endvidere kritiserede det ærede Medlem det af mig med flere stillede Underændringsforslag Nr. 4. Jeg vil derom

blot sige, at det ærede Medlem kritiserede ikke selve Underændringsforslagets Aftættelse, men rettede sin Kritik mod nogle Betragtninger i Bemærkningerne dertil. Jeg maa sige med Hensyn til dette, at Meningen, som det jo klart fremgaar af Underændringsforslaget, netop er denne, at Sagsøgeren har Lejlighed og Adgang til paa Lovens almindelige Maade at gaa til Landsretten. Det vil altsaa sige, at hvis det er en Sag, som skal behandles ved Underretten, maa han begynde med at fremsende Underretsstævning, og dør maa jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at der er jo Forskel paa en forberedt Underretsstævning, altsaa en Stævning, som danner Grundlaget for en Forberedelse, der slutter ved Landsretten, og en almindelig Underretsstævning, idet der i den første udtrykkelig skal staa, at sagsøgte skal afgive skriftligt Svar. Der er altsaa ikke Tvivl om, at dette Forslag fuldt ud er i Overensstemmelse med den Lov, hvori det skal fremtræde som et Tillæg. Jeg kan derfor henvise til mine tidligere Anbefalinger.

Mathilde Hauschultz: Den højtærede Justitsminister søgte at friste mig til at stemme for de to Underændringsforslag Nr. 3 og Nr. 4 ved at fri til mig med Løftet om en Optrykning, men dette Frieri faar ikke mit Nej til at blive et Ja, for vi faar alligevel ikke Optrykningen ud i det praktiske Liv, saa vist som der mangler en stor Del af Lovforslaget, som kommer igen til næste Aar. Hvad kan det hjælpe, at vi faar et Optryk paa Papiret, naar vi ikke faar det i Praksis? Vi vil alligevel blive ved med Tillæg til Loven, i hvert Fald saa længe vi ikke har hele dette Lovforslag gennemført.

Naar Ministeren siger, det vil være det hensigtsmæssigste at føre de flest mulige Sager ind under Underretten, vil jeg sige, at i 1916 var Grænsen 300 Kr., i 1919 blev den 800 Kr., og hvis vi nu gaar op til 1 000 Kr., 1 500 Kr. eller 2 000 Kr., hvad det nu bliver — ja, 2 000 Kr. kan det ikke blive, men i hvert Fald 1 500 Kr. —, vil det blive en begyndende Krepsegang. Det vil sige, at vi ikke gennemfører Retsplejereformens Hensigt, men gaar tilbage til det System, vi har forladt, fordi vi fandt det uhensigtsmæssigt. Den Krepsegang vil jeg i hvert Fald for mit Vedkommende ikke være med til. Jeg forstaar ikke den megen Tale om Udvidelsen af Kompetencen, for der er allerede i Øjeblikket den Ret for Parterne, at de kan vælge Underretten.